

Cirkelpunt

De Gnosis als Levend Voedsel

"Zoals de Gnostische Zon straalt
in een Levende Ziel
en vrijblijvend haar Licht verspreidt,
zo stroomt de rivier des Levens onophoudelijk en
onvoorwaardelijk uit de Eeuwige Bron.
Zij beperkt zichzelf niet noch stagneert,
zij stroomt en bevoelt alles op haar weg
en wordt Voedsel tot Leven ... "

(M)cirkelpunt
Uit 'de Kracht van de Gnosis'
NB Cirkelpunt Dec 2011

Moge de Gnosis jou 'aanvuren' en meevoeren tot over de grenzen van het 'eigen' kunnen. Moge haar tintelende Liefde in jou bestemming vinden en de schijnwerkelijkheid laten zien van je kleine bestaan. Dat je haar Licht mag ontvangen opdat haar Geest werkzaam wordt in jou en je een Lichtpunt mag zijn in deze tijd waarin macht en corruptie, geweld en sluwheid, onverschilligheid en harteloosheid het aangezicht van het wereldtoneel bepalen en de mens het recht op menswaardig leven ontnemen; dat je een warme 'thuishaven' mag worden voor hen die verkleumd zoeken naar innerlijke geborgenheid, een 'reddend' woord en ware vrijheid.... Nu bevolkingsgroepen systematisch worden uitgemoord of verbannen in hun eigen land en mensen wereldwijd op de vlucht zijn, ontheemd en beroofd van wat hun dierbaar is; nu kinderen in grote getale schandelijk worden misbruikt en vermoord; nu de armoede en de onderdrukking toeneemt, de mens als opgejaagd vee 'overleeft' en niet meer weet wat Leven is... nu dit alles geschiedt, is de nood hoog aan mensen die een Ander lied laten horen en door hun handelingen getuigen van een groot Mededogen met de mensheid.

Want overal ter wereld breekt de strijd los om de 'ultieme macht', om het even welk kanaal zich hiervoor leent of onder welke vorm dit zich manifesteert. Verwarring en chaos worden bewust gezaaid ter versteviging van de machtselite die zich nadien als 'reddende hand' profileert. Door middel van mind-control rijzen menselijke 'robotten' als paddenstoelen uit de grond en zijn een bedreiging voor het menselijk geslacht. De technologie ontwikkelt zich razendsnel en niet zonder gevaar voor het voortbestaan van de mens op deze Aarde. Alles wat eens 'sciencefiction' was wordt werkelijkheid. De antichrist wint terrein via zijn dienaren en de nieuwe wereldorde krijgt langzaam een gezicht. 'De Protocollen van de Wijzen van Sion' uit het einde van vorige eeuw laten een licht schijnen op wat zich nu voor onze ogen afspeelt en waarin wij, als we niet wakker zijn, een speelbal worden van de 'slimme' krachten die achter dit geschrift en achter dit wereldtoneel schuil gaan, de Illuminatie.

*"Voor ons ligt een plan, waarop - zoals bij een krijgsplan -
de weg is aangegeven die wij niet mogen verlaten
zonder gevaar te lopen het werk van eeuwen in de war te sturen"
"Ons parool is: geweld en arglist.
Uitsluitend het geweld zegeviert in de politiek, in het bijzonder dan,
als zij verborgen is in het voor een staatsman onontbeerlijk talent.
Geweld moet de basis zijn, list en huichelarij regel voor de regeringen,
die niet geneigd zijn haar kroon aan de vertegenwoordigers
van de een of andere nieuwe macht te verliezen."*

[uit Protocol I van de Protocollen van de Wijzen van Sion]

Toch is het hoopvol te constateren dat er steeds meer in het daglicht komt te staan van wat verborgen werd, dat er een nieuwe wind waait en het dikke stof wegblaast. Dat mensen durven opstaan en hun stem laten horen, dat een volk zijn identiteit probeert te vrijwaren tegen alle onderdrukking in. Het bewustzijn wordt sowieso 'opgestuwd' en onwetendheid wordt 'verlicht', voor sommige tegen hoge prijs....

In het hart van Europa, de bakermat van de westerse beschaving en de democratie dat 'Griekenland' toch is, probeert een forse tegenbeweging een halt toe te roepen aan de verdere uitpersing van de bevolking ten voordele van de Griekse oligarchen en de Europese 'heersers' of de Trojka; dit nadat zij een paar jaar geleden haar lijnen uitzette, zoals ze dit ook deed in de andere Europese staten. Niet het welbevinden van de burger was en is het doel, maar het belang van de banken, het geld en de economie werd en wordt gediend. Het Griekse volk liet zich toen verleiden, door het gretig aannemen van privé kredieten, hen gul aangeboden, waardoor zij, door de creatie van 'schuld en rente', gebonden en afhankelijk werd van haar schuldeisers. Wat hierachter schuil gaat is slechts de uitvoering van een vernuftig plan dat reeds lang werd voorbereid en de mensheid langzaam maar zeker in een wurggreep houdt.

*"In onze handen bevindt zich de grootste macht van den tegenwoordige tijd!
Het geld: Binnen twee dagen kunnen wij ieder gewenst bedrag terugtrekken,
Moeten wij dan nog bewijzen, dat onze heerschappij door God (lees Antichrist)) voorzien is?
Zouden wij bij zulk een rijkdom niet in staat zijn het bewijs te leveren, dat al het kwade,
dat wij in den loop van zoveel eeuwen moesten doen,
ten slotte toch tot de ware welvaart en tot de alomvattende orde geleid heeft?
Misschien zullen er nog enige geweldige maatregelen nodig zijn,
maar uiteindelijk zal de 'orde' worden ingesteld."
[uit protocol XXII]*

*"Of een staat zich nu al uitput onder de werking van zijn eigen schokken
of dat zijn binnenlandse twisten hem aan vreemde vijanden overleveren,
in ieder geval kan hij als reddeloos verloren worden beschouwd: hij is in onze macht.
De heerschappij van het kapitaal, dat geheel in onze handen is, komt hem dan voor als een reddingsboei,
waaraan hij zich goedschiks of kwaadschiks moet vastklampen, wil hij niet ten onder gaan."
[Uit Protocol I]*

Het typeert de Grieken dan ook als volk, als land dat grote wijsgeren voortbracht in de geschiedenis, dat zij tegen deze 'machthebbers' van allerhande plumage, wolven in een schapenvacht, durven opstaan en hierdoor enige vorm van diep-menselijkheid vertonen; dat zij durven ingaan tegen de 'macht' die dicteert. Deze 'on gehoorzaamheid' alleen al is een sterk signaal dat de mens niet 'dood' is, noch 'verlamd' ligt, maar toch nog voeling heeft met datgene wat hem tot mens maakt: zijn medemenselijke betrokkenheid; en deze burgerlijke on gehoorzaamheid is een doorn in het oog van elke regering die danst naar de pijpen van de grote 'macht'...

*Er is niets gevaarlijker dan de persoonlijke energie;
wanneer zij verstand achter zich heeft, dan is ze machtiger dan miljoenen mensen,
onder wie we tweedracht hebben gezaaid.
We moeten daarom de opvoeding van de mensen daarheen leiden,
dat zij van iedere onderneming, die energie vereist, hun handen in hopeloze onmacht aftrekken."
[uit Protocol V]*

*"We moeten de regeringen dwingen te handelen volgens dit plan,
dat wij in zijn gehele breedte hebben beraamd en dat zijn doel al nadert.
Daarbij zullen we ondersteund worden door de openbare mening,
waarvan wij ons door de grootmacht 'pers' al hebben meester gemaakt.
Op weinig uitzonderingen na, waarmee we geen rekening behoeven te houden,
is de pers feitelijk al van ons afhankelijk. [uit Protocol VII]*

De vraag blijft of er werkelijk Inzicht aanwezig is om te zien wat echt aan de hand is? Alleen dit kan elke angst trotseren en de nodige kracht schenken om te handelen naar het 'geweten'...

"Onwetendheid is de bron van alle kwaad" zei Socrates al, maar ook:
"Het is onmogelijk om het goede niet te doen als je het eenmaal kent."

Het ontbreekt deze wereld collectief aan Liefde, aan de verheven Liefde van Christus en de mens is meer dan ooit een speelbal geworden van de Antichrist kracht die niets anders wil dan hem af te houden van zijn uiteindelijke doel, namelijk de heraansluiting op die Hoge Frequentie waardoor de Terugkeer mogelijk wordt naar het Vaderhuis. Deze wereld is het domein van deze 'wereldheerser', waarin ook de mens participeert door 'zaden' uit een ver verleden. "Ken uzelf" is daarom één van de belangrijkste opdrachten voor elk mens, doch dit kan alleen door de Gnostische aanraking, door het ontstaan van een felle 'brand' die oplaait in het hart en het pad naar totale bevrijding ontsluit.

Zij die de Herinnering bewaren in hun ziel zien deze fysieke wereld compleet tegengesteld 'acteren' van wat zij 'kennen', als een oord van pijn en lijden, een tranendal, als een kortstondig genieten van leven ipv Leven. Zij zien hoe de vicieuze cirkel van leven en dood, het rad der wedergeboorte, doelbewust in stand gehouden wordt. Zij zien het gebrek waaraan de mensheid lijdt en hoe zij dit wanhopig probeert op te vullen met surrogaten. Het lijkt alsof haar lot beslecht is en zij onwetend naar de slachtbank wordt gevoerd....

*Door nood, afgunst en haat zullen wij de massa's leiden
en ons van haar handen bedienen om alles te vermorzelen wat zich tegen onze plannen verweert.
Zodra het ogenblik van de kroning van onzen wereldvorst gekomen zal zijn,
zullen diezelfde handen alles wegvagen wat ons nog in de weg staat.
[Uit Protocol III]*

*"Ik kan U verzekeren, dat wij thans nog maar weinige schreden van ons doel zijn verwijderd.
Nog maar een korte tijd en de cirkel van de symbolische slang,
die het zinnebeeld van ons volk is, zal gesloten zijn.
En zodra de cirkel zich sluit, zullen alle staten van Europa daarin
als in een bankschroef geklemd zijn."
uit Protocol III*

En toch.... Steeds blijft de Hoop aanwezig en de Belofte van Zijn Wederkomst in het hart van de mens.... Licht is krachtiger dan Duisternis en Liefde krachtiger dan het koude Intellect. Wijsheid zal dan ook, op een onbewaakt ogenblik, het roer opnieuw overnemen en de mensheid voeren tot haar ultieme Bestemming...

(M)cirkelpunt

*Wees dus waakzaam!
Want u weet niet wanneer de heer des huizes komt, 's avonds laat
of te middernacht of met het hanengekraai of 's morgens vroeg,
opdat hij u niet, als hij plotseling komt, slapend aantreft.
En wat Ik tegen u zeg, zeg Ik tegen allen: Wees waakzaam!
Marcus 13,35-37*

*Leer van de vijgenboom deze gelijkenis:
wanneer zijn tak al zacht wordt
en de bladeren uitspruiten,
dan weet u dat de zomer nabij is.*

Mattheüs 24,32

*"Wanneer de Adelaar van het Noorden
zich verenigt met de Condor van het Zuiden,
zal de Geest van het Land ontwaken
of breekt het Tijdperk van de Nieuwe Zon aan"
een 500 jaar oude Inca-profetie*

Een Nieuwe Zon zal de Aarde verlichten!

Door de Kosmische Stralingskracht die binnendringt in dit duistere levensveld, wordt het Licht intenser en neemt de Chaos toe. Dat is de strijd die zich ontwikkelt voorafgaand aan de Nieuwe Geboorte, zowel op wereldvlak als in de mens zelf. Aarde en mensheid staan op een drempel, een grote Bewustzijnsprong wacht...

Het oude wordt hoe dan ook afgeworpen en het Nieuwe staat klaar.

Het Nieuwe Tijdperk is een tijdperk van Licht, van Ontwaken, waarin Liefde en Harmonie het kenmerk zullen zijn. De Adelaar van het noorden, zinnebeeld van de rationele geest of het denken, kan niet Vrij zijn zonder de Condor uit het zuiden, zinnebeeld van de intuïtieve geest of het hart. Beiden verenigen zich in het Heilig Huwelijk.... Hart en Hoofd zullen moeten samensmelten opdat Kosmische Liefde geboren wordt, het Christuslicht kan Stralen en de mens opnieuw aansluiting vindt op de Goddelijke Stroom....

(M)cirkelpunt)

De roos – bloem van liefde par excellence

Niet alleen het symbool van het kruis heeft veel moeten ontgelden, ook de roos werd en wordt vaak met alle mogelijke gedachten en gevoelens verbonden. In de meest verheven zin echter getuigt zij van de waarachtige, pure, God-menselijke liefde.

De bouw van de roos

De roos is lid van de wijdvertakte familie der Rosaceën, waartoe ook vele appel-, pere- en kersenbomen behoren. Zij werd door de kruisridders uit het Midden-Oosten meegenomen naar Europa. Sinds die tijd zijn er uit de zes oervormen circa 20.000 gecultiveerde soorten ontwikkeld.

Het getal vijf speelt een belangrijke rol in de structuur van de roos. De eenvoudigste bloem heeft vijf bloembladen. Deze worden door vijf kerkbladen gesteund die tezamen een pentagram vormen. De bloembladen zijn eveneens in een vijfhoek geschikt. Aan een tak zitten meestal kleine takjes met vijf bladen elk en deze takjes staan spiraalvormig rond de stengel. Het zesde takje komt weer boven het eerste uit.

De roos zoals die van de struik of uit de kas komt, bestaat uit een bloem en een stengel die met dorens is bezet. Hierin komt het principe van de dualiteit tot uitdrukking: enerzijds de prachtig gekleurde, lieflijk geurende bloem, anderzijds de scherp wondende punten van de dorens. Het spreekwoord zegt:

«Geen roos zonder dorens», want de stengel draagt nu eenmaal de bloem. De rozenknop gaat pas open als de stengel en de dorens geheel en al volgroeid zijn. Dus eerst de dorens, dan de roos. Zo wordt een oude levenswijsheid bevestigd in het volksgeloof.

Bloem in de tuin van God

In de Divina Comedia van Dante zijn de zaligen in een roosvormige opstelling gezeten. Elk bloemblad symboliseert een ontwaakte ziel. Tezamen vormen zij de hemelse roos. De opbouw van zulk een levend krachtveld is alleen mogelijk als de kracht van Christus de zielen samsmeedt. In deze gemeenschap geldt het gebod «Hebt elkander lief» als werkelijkheid.

Jezus was afkomstig van Nazareth, op de hellingen van de berg Karmel gelegen.

Nazareth betekent «bloem», de berg Karmel «de tuin» of «de wijngaard van God». Jezus is dus de mens die als een bloem woont in de tuin van God. (1)

Christiaan Rozenkruis nadert de tempel met vier rozen op zijn hoed. En in een gebed wordt de kandidaat begroet met de woorden:

«In de Rozenhof zijt gij als bloem ontloken.»

Hij is toebereid en heeft de witte roos van het gnostieke licht ontvangen. Maria neemt de plaats van de aldus gereed staande kandidaat in als voedingsbodem voor Christus, de roos der rozen.

Over het symbool van de Maagd Maria schrijft Antonin Gadal, de behoeder van het Kathaarse erfgoed, het volgende: «De kerk van de Katharen symboliseert het ware maagdelijke en kuise vermogen tot boete, die Zonen Gods voortbrengt. (2)

En in de Rozentuin te Noverosa, de plaats waar vroeger een tempeltent stond, bevindt zich een vijfhoekige rozengang met in het midden een fontein. In al deze gevallen symboliseert de roos de zuivere ziel, de wedergeboren ziel of een gemeenschap van geestelijk wedergeborenen die als rozen «bloeien in de tuin van God».

Het rozepad of het kleuren van de roos

Zoals elke reis of ervaringsweg, toont ook de weg door de Rozentuin verschillende fasen. Het begint met een zachte aanraking in het hart, op de plaats waar het zaad van de geestelijke roos verborgen ligt. De stralende zon van de vader en de moederplant die zich op het kondschap Gods richt, is de factor die het kiemen en groeien optimaal bevordert.

De knop breekt open. Een tere, witte roos verschijnt. Nog onbeschreven, ongekleurd.

Maar zodra zij zich aan het rijpingsproces overgeeft, zal zij kleuren. In het begin bloost zij in het rozerode licht van het eerste ochtendglanzen. Zij straalt een uitzonderlijk fijn en lieflijk licht uit. Maar op de morgen volgt de middag en het zachte rozerood maakt plaats voor een dynamisch, diep rood.

Het rijpingsproces moet volbracht worden met en door de stromen van het levenssap van de mens. Onstuimig stroomt het rode sap door het stelsel en het drijft de rood gekleurde menselijke bloem tot een reactie. Uitgeput treedt zij de fase van de rust binnen. Het opdringerige rood van de bloedsdriften verbleekt en een nieuw, doorstraald rozerood verschijnt. Het is het roze van de mens die gereed is om de Universele Liefde uit te dragen.

Het is het roze van de nieuwe roos. Een wonderlijk gouden glans strijkt over de uitgeputte leden. Een stralend licht hult de stille bloem in prachtig, krachtig goud. De gouden roos! De mens heeft de schat uit de verborgenheid van zijn hart getild en in het daglicht geplaatst.

Roos en kruis onlosmakelijk verbonden

De nieuwe roos offert zich voor de wereld. Zij laat zich daartoe hechten aan het kruis. Zij zweeft niet in het luchtledige, maar is geworteld in de vaste, bindende aarde. De roos en het kruis behoren bij elkaar. Zij vormen een onverbreekelijke eenheid. Alleen door deze eenheid, door de bruiloft van de roos en het kruis, kan de wonderbaarlijke vernieuwing van de mens zich voltrekken.

In Het Nieuwe Teken, (3) hoofdstuk I, pag. 18 schrijven Jan van Rijckenborgh en Catharose de Petri:

«Onder de roos wil de Broederschap doen begrijpen de aura of het ademveld van de mens. In deze roos staat de persoonlijkheid, het kruis, onlosmakelijk daarmee verbonden.»

De witte roos windt zich om het kruis. Door het dragen van het kruis kleurt zij rood. Na voltooide omzetting, wordt zij bekroond met het goud van het geestelijke koningschap. Nu blijkt ook wat er achter de mysterieuze naam «Christiaan Rozenkruis» schuilgaat.

In De Alchemische Bruiloft van C.R.C. staat aan het einde van de Eerste Dag: «Hierna maakte ik mij gereed om op weg te gaan, trok mijn wit linnen kleed aan, omgordde mijn lendenen met een bloedrode band en bond deze kruiselingen over mijn schouders. Op mijn hoed stak ik vier rode rozen... (4)

Zo betreedt de geestelijke vader van de ware Rozenkruisers zijn roze pad. De naam «Christiaan» heeft direct betrekking op Jezus Christus, de uit de Geest wedergeboren ziel.

Volgens de Alchemisten is groen de kleur van de toebe-reide oermaterie. De zeven groene bloemen veranderen uiteindelijk in een gouden bloem. De koning is in het rood gekleed om aan te geven dat hij de toestand van volmaakte vastheid en vaste volmaaktheid heeft bereikt. Deze fase stond bekend als de Rode Roos (pag. 20-21). Johannes Andreae, 15e eeuw, British Museum, Londen.

In sommige talen bestaat verwantschap tussen de woordbeelden «bloem» en «bloed». Ook kan men de bloembladen van de roos als bloeddruppels zien en de kerkbladen als de schaal waarin deze druppels worden opgevangen.

Het kruis heeft in dit verband een zeer speciale betekenis. Jezus, de geopende witte roos, wordt aan het kruis bevestigd. Daardoor kleurt de witte roos rood.

De rozenkracht van zijn vergoten bloed brengt ieder mens zegen en verlossing. Tot op de dag van vandaag.

De schaal is de graalbeker die iedere serieuze kandidaat wordt gereikt om hem te sterken op zijn pad.

De Goddelijke Liefde en de Nieuwe Roos

De roos is zonder meer het symbool van de liefde.

De hoogste uiting van liefde, ontdaan van alle dialectische tegenstellingen, is de Goddelijke Liefde.

De vereniging van God en mens.

In zijn verhaal De Roos en de Nachtegaal vertelt Oscar Wilde (1856-1900) hoe de nachtegaal zich offert door met haar hartenbloed een verkilde rozenstruik tot bloei te brengen.

«En toen de maan in de hemelen verscheen, vloog de nachtegaal naar de rozenstruik en drukte haar borst tegen de doorn. De hele nacht zong zij en de doorn drong dieper en dieper in haar borst. En haar levensbloed sijpelde weg uit haar...»

En op de top van de rozenstruik ontloek een prachtige roos... Als de schaduw van een roos in een zilveren spiegel, als de schaduw van een roos in een vijver, zo was de roos die open bloeide aan de top van de rozenstruik. Maar deze riep de nachtegaal toe, dat zij zich nog steviger tegen de doorn moest drukken.

‘Druk vaster, kleine nachtegaal’, riep hij, ‘anders breekt de dag aan, voordat de roos voltooid is’

En zo drukte de nachtegaal zich nog steviger tegen de doorn en luider en luider werd haar lied...

En een zacht rood kwam over de bladeren van de roos, als het blozen op het gelaat van de bruidegom, als hij de lippen van zijn bruid kust. Maar de doorn had haar hart nog niet geraakt en zo bleef het hart van de roos wit. Want alleen het hartenbloed van een nachtegaal kan het hart van een roos kleuren.

En de struik riep de nachtegaal toe, zich nóg steviger tegen de doorn te drukken.

‘Druk vaster, kleine nachtegaal’, riep hij, ‘anders is het dag, voordat de roos voltooid is’

En zo drukte de nachtegaal zich nog steviger tegen de doorn en de doorn raakte haar hart. En een bittere pijn doortilde haar. Bitter, bitter was de pijn.

En wilder, wilder werd het lied, want zij zong nu over de liefde die de dood verheerlijkt, over de liefde die ook in het graf niet sterft. En de prachtige roos kleurde rood als de roos van de oostelijke hemel.

‘Zie, zie’, riep de rozenstruik, ‘nu is de roos gereed’ Maar de nachtegaal gaf geen antwoord, want zij lag dood in het hoge gras. Met de doorn in haar hart.»

De mens die in de nacht zingt en het donker met zijn schelle kreten van vertwijfeling doorbreekt, is als een nachtegaal. Is het lied echt, dan zal het door de roos worden gehoord. De roos stilt dan het verlangen van de verliefde nachtegaal, maar plaatst haar ook voor een onverbiddelijke lijdensweg. De doorn lijkt in dit verband op het kruis. Het is het instrument van de overwinning, waarin de nachtegaal sterft en de roos in nieuw leven uitbreekt. De dood van de nachtegaal is de laatste daad van het zich offerende ik. De weg naar vrijheid is gebaad. De roos kan zich nu volkomen gaan ontvouwen.

Het veredelingsproces van de wilde roos is eveneens een mooi voorbeeld van volledige overgave aan nieuwe wording. Op een wilde roos wordt vlak boven de grond een slapende knop van een veredelde roos geënt. Uit deze knop ontwikkelt zich een kiem en de wilde roos functioneert daarbij als de draagmoeder. Is de kiem eenmaal voldoende ontwikkeld, dan worden de oude takken van de draagplant die nog boven de ent zitten, verwijderd. Vanaf dat moment gaan alle levenssappen naar de nieuwe roos, die zich nu verder kan ontvouwen. Het onedele — de wilde roos — offert zich om het edele — de veredelde roos — ruim baan te verschaffen.

Dit proces kan worden vergeleken met het ontluiken van de Goddelijke Liefde. Doordat de oude mens opgaat in de nieuwe mens, wordt de rozenkracht, de zielskracht, vrijgemaakt. Daarom is het goed zich dagelijks af te vragen: «Welke kiem verzorg ik? Voed ik? Is het de kiem van de waan en het vergankelijke die ik wil laten bloeien? Of streef ik ernaar de Roos der Goddelijke Liefde te dienen?»

*‘Er is niets hogers,
dan méér te naderen tot God
dan tot de mensen
en op die weg
de stralen Gods te spreiden
onder het geslacht der mensen.’*

Ludwig von Beethoven

1 J. van Rijckenborgh, Catharose de Petri, Het Nieuwe Teken, Hfdst.2, uitgave Roze-kruis Pers, 1977.

2 A.Gadal, Het Erfgoed der Katharen, Hfdst.1. Rozekruis Pers, 1986.

3 Iden 1

4 J. van Rijckenborgh, Rozekruis Pers, dl.1, 1988.

Dit artikel is afkomstig uit Pentagram Jaargang: 1994 nummer: 3

Durf een grote klaproos te zijn
in het tulpenveld!

Don Edward Beck

Veel te laat heb ik U lief gekregen,
o schoonheid zo oud en toch zo nieuw.
Veel te laat heb ik U lief gekregen.
Binnen in mij waart Gij
en ik was buiten,
en dáár zocht ik U.
Lelijk als ik was,
stortte ik mij op de mooie dingen
die Gij gemaakt hebt.

Gij waart bij mij, maar ik was niet bij U!

Die dingen hielden mij
ver van U verwijderd;
en toch zouden ze niet bestaan
als ze niet in U bestonden.
Toen hebt Gij geroepen en geschreeuwd
en mijn hoofd doorbroken.
Geschitterd en gestraald hebt Gij
en mijn blindheid verjaagd.
Een heerlijke geur hebt Gij verspreid;
en diep ademde ik die in
en nu snak ik naar U.
Ik heb U geproefd en sindsdien
dorst en honger ik naar U.
Gij hebt mijn hart geraakt,
en het is ontvlamd
in verlangen naar Uw vrede.

(Belijdenissen X,17,38)

H. Augustinus van Hippo

Wij beschouwen het Geweten en de Intuïtie, deze twee innerlijke gaven, als zielekrachten die slechts in die mens opstaan die een spirituele weg bewandelt. Het Geweten is het aloude oerweten, dat verborgen ligt in de herinnering der ziel; de Intuïtie is de wijsheid waardoor het handelingsleven wordt geïnspireerd en van de mens een "wijze" maakt.

Doordat ons de woorden: "de wortelstok van alle kwaad is onwetendheid" onder ogen kwamen, werden wij nogmaals geappelleerd aan het grote wereldomvattende misverstand omtrent de "onwetendheid" en het "weten".

Christiaan Rozenkruis schreef als herinnering deze woorden neer: "De som van alle weten is niets te weten". Er ligt dus een schijnbare tegenstelling in vernoemde uitspraken! Niets is echter minder waar. De woorden uit de oosterse leer duiden op het oerweten, verborgen in het Geweten; de woorden van C.R.C. duiden op intellectuele kennis, die bij de mensheid de plaats van het geweten heeft ingenomen.

Wanneer de mens zijn leven met een zwijgend geweten doorgaat, is hij niet in staat goed van kwaad te onderscheiden noch de hoge wet der goddelijkheid te respecteren. Er is een binding verbroken tussen God (Geest) en mens (ziel). Vandaar de momenteel verregaande uitbuiting van de natuur en de toepassing van chemische geneesmiddelen.

Daar waar het oerweten ontbreekt zoekt de mens naarstig naar een imitatie, zoals hij dat met alle dingen op aarde doet. Is zijn leven niet één grote imitatie van de volmaakte goddelijkheid, die hij verloren heeft?

Het hartstochtelijke zoeken naar kennis, is de tragedie van de innerlijke armoede en het verlies der in eigen goddelijkheid.

De "wortel van alle kwaad is gelegen in deze onwetendheid" en dit kwaad kan nooit worden uitgeroerd door een overmaat aan intellectualiteit, zoals in deze moderne tijd het geval is.

Zelfs spiritualiteit is verzand in de intellectuele theologie, omdat de geestelijk leider niet meer steunen kan op een oerweten, dat als een fontein uit zijn ziel omhoog welt.

Uit "de wortel van het kwaad" is in de loop der eeuwen een forse boom gegroeid, die de mensheid door zijn gigantische wortels omvangen houdt en haar zelfs belet tot het "weten" terug te keren. Wanneer de mens tegenwoordig zegt: "ik handel naar eer en geweten", dan bedoelt hij daarmee altijd dat hij niet in tegenpraak handelt met de formele wetten, die niets te maken hebben met een zieleweten.

Is de huidige levensgang van het gros der mensheid niet een gevolg van gewetenloosheid?

Een gewetenloos mens behoeft niet een misdadig mens te zijn, maar hij is ook altijd een onwetend mens.

Hij draagt geen kennis omtrent de Wetten der Oerkosmos, noch omtrent de Wet des Levens of de Verlossingswet. Hij leeft als een losgeslagen natuurlijk schepsel en lijdt onder de consequenties van zijn onwetendheid.

Uit deze diepe onwetendheid is geen weg terug meer te vinden, want de gewetenloosheid wortelt in het diepste innerlijk van het menselijke wezen en is daarmee vergroeid door een opeenvolging van reïncarnaties. De enige oplossing ligt in een pijnlijke verbreking van de "wortels van het kwaad" en daarmee een erkenning van de eigen "onwetendheid", hetgeen voor de moderne zelfgenoegzame, intellectuele mens altijd een zelfoverwinning betekent.

Uit de overwoekering van de onwetendheid moet langzaam maar zeker het geweten worden vrijgemaakt, opdat de mens een nieuw licht zal zien schijnen over zijn levenspad.

Daarom zijn de woorden van Zarathoëstra zo ingrijpend waar: *"Wee hij, die mijn bewustzijn verengt, zodat ik de vrije hemel niet meer kan zien!"*

De "onwetendheid" wordt door de leiders der mensheid bewust gehanteerd om de mens gevangen te nemen in "de wortel van alle kwaad".

De machtige greep die de autoriteit heeft op een deel der mensheid, belet deze mens een terugweg te bewandelen tot het verrijkende, verruimende en verlossing schenkende oerweten.

Ieder die gevangen genomen wordt door een autoriteit, op welk gebied dan ook, wordt de werkzaamheid van het geweten ontnomen. In plaats daarvan wordt hij gevuld met tweedehandsweten, dat nooit uit zijn eigen ziele-herinnering is opgestaan.

Een onwerkzaam geweten vermag nooit een contact te leggen tussen Geest en ziel.

Zij die hunkeren naar de voorschriften en wetten van een autoriteit, bewust of onbewust, bewijzen hiermee hun gebrek aan geweten. De verlossingsweg wordt dan niet van binnenuit betreden en ligt slechts buiten deze mens, als een beschouwelijke weg.

"Het Pad zijt gij!"

"Het Pad ligt In u," zijn de woorden van de wijzen.

Wel, de weg groeit vanuit het geweten, hetgeen gelijk staat met het verbreken van schijnverbindingen en het binnengaan in de individuele ervaringen, waar slechts het individuüm lering van ondervindt.

Dit is het funderen van een weg, die gaat, zoals wij eens zeiden: van hel tot hemel.

Daarom ervaart slechts die mens de praktijk van een spiritueel pad, die te werk gaat volgens de hoge wet van Geweten en Intuïtie. En deze handelwijze kan wel eens lijnrecht ingaan tegen de wetten van de maatschappelijke en wereldse ordening.

De angst werd eeuwenlang als zweep gehanteerd en vormt nu de kwelgeest die de mens afhoudt van een spirituele realisatie, volgens de innerlijke wet.

Autoriteiten regeren en handhaven zich op basis van angst en onwetendheid.

Het is lange tijd zo geweest dat gebrek aan intellectuele kennis onder sommige lagen der bevolking de groep der intellectuelen een machtspositie verschafte.

Gebrek aan spirituele kennis schonk de kerkelijke hiërarchieën hun macht. In deze Aquarius-era ziet u echter hoe er een kentering te bespeuren valt; het verwerpen van spirituele dogma's voert de mens langzaam maar zeker tot een opgraving van een aloud weten, van een werkzaam geweten.

Eerst nog zwak, maar allengs sterker.

De tendens van de intellectuele zelfontwikkeling ondergraaft de macht van de zelfgenoegzame, autoritaire universitair geschoolde en tast de macht van de uitverkoren intellectuelen aan.

Er zijn twee golfstromen merkbaar: een vermeerdering van de uiterlijke kennis door hen, die zichzelf, als persoonlijkheid, willen ontworstelen aan de greep der klasse-overheersing, en een zoeken naar een vergeten kennis, die begraven ligt in oude natuurwetten, in herinneringen, in wijsheid van wereldboodschappers.

Deze laatste methode tot kennisverrijking wordt veelal gepraktiseerd door hen, die reeds een intellectuele basis bezitten, maar deze niet als "volkomen" kunnen aanvaarden. Er ontbreekt iets.

Deze gewaarwording is kenmerkend voor de Aquariustijd, waarbinnen een Uranuswerking de gevoelige mens aandoet. Er is een onrust, omdat de bezielende werkzaamheid van de Geest de mens gaat ontbreken, hij gevoelt zich losgeslagen van iets, dat hij méént vroeger bezeten te hebben!

De toenemende belangstelling voor kruiden, voor natuurgeneeswijzen, voor de geheimen van de oude magie en de herinneringen binnen de volksverleveringen wijst duidelijk naar een hopeloos vastgelopen zijn in de imitatie.

De leegte van de theologische studie, die slechts de letter als studieobject neemt, heeft de mensheid binnen

een ommuurde gevangenis gevoerd, van waaruit hij "de vrije hemel" niet meer schouwen kan. Zolang de mens de "vrije hemel" niet ziet, kan hij niet weten waarnaar hij verlangen, streven of opklimmen moet. De "vrije hemel" is de stimulans om de mens tot de geestelijke Hoogten voort te stuwen. Daar waar deze "vrije hemel" hem ontnomen wordt door de reusachtige figuur van de autoriteit, van de leringen of voorschriften, zal hij binnen de ommuring van dogma's en beperkingen ronddolen, zonder werkelijk een opgang te kunnen verwezenlijken.

De "weg tot God" of de "verlossingsweg der ziel", ligt altijd in de vrijheid, waarbinnen de mens nooit zijn eigen ontwikkeling zoekt, maar altijd God, het onbegrensde, innerlijke Weten wil opgraven.

De "vrije hemel" als lichtende verte schouwen kan dan ook wel eens een gevangenschap van de uiterlijke mens betekenen, hoewel de innerlijke mens volkomen vrij is.

U moet deze tegenstelling duidelijk verstaan.

Het opgraven van het aloude geweten betekent tegelijkertijd de gebondenheid van de persoonlijkheid. Want hij zal zich ondergeschikt maken aan de wet van het geweten.

Daarom noemt men de "weg tot God" een smalle weg, maar niet op de manier van de dogmatici, die deze weg zelf willen afbakenen door wetten en voorschriften. De breedte van deze weg wordt bepaald door de werkzaamheid van het geweten en daarom zal de weg, zich omhoog slingerende tot de top der Bergen, steeds enger worden. Dat wil niet zeggen dat de pelgrim zich afzondert van zijn medemensen, integendeel, maar er komt een onzichtbare muur tussen de onwetenden en de wetenden.

Hoe kan hij, die leeft binnen de bewustzijnsverenging ervaren hoe de weg is. Hoe kan hij de rijkdom van het oerweten herkennen, wanneer hem niet de kans geschonken wordt de bekoring, de aantrekkingskracht van de "vrije hemel" te zien?

Waaruit zal voor deze mens de drijfveer tot het "gaan van een smalle weg" bestaan? Toch slechts uit de zweep van de angst, gehanteerd door de autoriteit, of gegroeid door eeuwen van theologisch denken?

En zijn hemel, bestaat hij niet uit een denkbeeld dat buiten hem zelf geprojecteerd wordt, in plaats van de weidse hemelse verten te ontvouwen die in hem zelf verborgen liggen?

Na eeuwen van imitatiekennis, en uiterlijke zaligheid, verbonden met een uiterlijk godsbeeld en een theologische hemel, zoekt de mens nu naar een innerlijke religieuze beleving, omdat hij de zaligheid niet buiten hem heeft kunnen vinden en omdat hij aan zulk een bestaan is gaan twijfelen.

Ervaring is de beste leermeester.

De ledigheid van de theologische kennis dwingt de mens tot een omgooien van het roer, en dan kan hij zich wenden tot een occulte verwerkelijking, die het eigen zelf tot god verheft, of hij kan zich wenden tot een ontleding, waarbinnen het geweten tot ontplooiing kan komen.

De mallemolen van het denkritme waarbinnen de mens zijn eigen gevangene wordt, kan slechts verbroken worden door een erkenning van de eigen onwetendheid en een overgave aan de Stilte van het Grote Weten, waarvan een sprankje in hem zelf aanwezig is. Er zijn allerlei methoden ontwikkeld om dit denkritme stop te zetten, als een voortbrengsel van de "boom der onwetendheid".

De oplossing ligt inderdaad in het "niet-weten", maar dit "niet-weten" naar het intellect wordt altijd vervangen door het "weten" der ziel. Uit dit ziele-geweten zoekt de mens haarscherp zijn weg tussen de vele obstakels en leugen, terwijl naast dit ziele-weten hij aan intuïtieve onderkenning groeit.

Zo kunnen een werkend geweten en een groeiende intuïtie haarscherp de oorspronkelijke Waarheid herkennen in geschriften, in boeken, in het gesproken woord. Uit duizenden woorden vindt men dan één woord, uit honderden geschriften vindt men dan enkele regels, uit vele medemensen herkent men dan één vriend.

Er is geen weg zo moeilijk te bewandelen als de autonome weg, want de ziele-impuls zullen tenslotte uit het eigen innerlijk moeten voortkomen. Daarom zijn het de enkelen, die deze weg volbrengen, u kunt dat in de historie verifiëren. Zij zijn de sterken, de groten, degenen, die hun medemensen vermogen te bemoedigen op een individuele weg, zonder dat zij zich als leider op die weg opwerpen.

Daarom zijn al die grote 'verwerkelijkers' altijd bescheiden mensen geweest, want zij zullen nooit zeggen: "Ik kan....." maar zij zullen altijd zeggen:

"Mijn vriend, gij kunt....."

Hij die meent autonoom te zijn en individueel een weg te bewandelen, is altijd degene die aan zijn medemensen uitdeelt wat hij bezit. Want de egocentrische vrijheid die het persoonlijke individu wil verwerven, is hem vreemd.

De "vrije hemel" is niet van hem alleen, hij is van allen die ogen ontvangen hebben om te kunnen zien.

Daarom plaatst hij zich nooit tussen een medemens en deze hemel, noch door eigen streven, noch door het uitvaardigen van wetten, noch door binden aan een organisatie.

De verwerkelijkende mens zegt slechts:

"Zie, mijn vriend, de vrije hemel spant zich boven u uit! Niettemin is zij in u, als een genade Gods."

Het "zo boven zo beneden" is een wet van erbarmen en vrijheid. Gelijk buiten u de vrijheid van het alomtegenwoordige weten zich voortbeweegt door de trillingen der luchten, zo beweegt zich deze innerlijke vrijheid in u, als een heropening van de oer-herinneringen, waarin zich de eeuwigheid weerkaatst.

U in deze vrijheid stortende vergeet u de beperkingen en de gebondenheid van de persoonlijkheid en getuigt u niet van een engheid van de verlossingsweg, maar u spreekt dan van een Weg der vrijheid!

Eng is de weg voor hem, die node afscheid neemt van de imitatie; vrij, lichtend en bewustzijns-verdiepend is de weg voor hem, die het geweten leert kennen als een schat der ziel.

De autoriteit van de innerlijke, individuele God leidt de mens via de leer van Geweten en Intuïtie een innerlijke, spirituele wereld binnen.

Vanuit die wereld wordt dan zijn denken verlicht, zijn aanvoelen verfijnd, en worden zijn handelingen geïnspireerd. Hij beweegt zich binnen de vrijheid van zijn herontdekte innerlijke Rijk, en hij kan daaruit getuigen als een wetende, die zeggen kan:

"De som van alle weten is dat ik niets meer weet,"

maar ook:

"De huidige onwetendheid van de mens is de wortel van alle kwaad."

In de ontmoeting van deze tegengestelden ligt het geheim van de verloren eenheid.

U zult het ervaren, zodra deze woorden werkelijkheid voor u worden!

copyright Henk en Mia Leene

Ik vroeg:

'Wat moet ik doen?'

Een fluistering bereikte mijn oor:

'Wees een brug, die de ene oever

met de andere verbindt,

zodat zij over de wilde stroom

worden gedragen'

Tijdschrift Pentagram

www.spiritueelteksten.nl

Minnaars delen een heilige verordening:
de Beminde zoeken!

Ze struikelen over hun eigen hielen,
de Schone Ene tegemoet snellend
als een stortvloed van water.

In waarheid is iedereen een schaduw van de Beminde -
Ons zoeken is Zijn zoeken,
Onze woorden zijn Zijn woorden.
Bij tijden stromen we de Beminde tegemoet
als een dansende rivier.

Bij tijden zijn we een stilstaand water
bijeengehouden in Zijn kruik.
Bij tijden koken we in een ketel
verdampen tot stoom
dat alles is het werk van de Beminde.

Hij ademt in mijn oor
totdat mijn ziel
zijn geur overneemt.
Hij is de ziel van mijn ziel
Hoe zou ik kunnen ontkomen?
Maar welke ziel in deze wereld
zou zijn Beminde willen ontsnappen?
Hij zal je trots smelten
je mager maken als een streng haren,
En toch: verhandel niet -
al won je er beide werelden mee,
zelfs maar één van Zijn haren.

Er voert een kinderlijk
eenvoudige weg
naar de hoogste wijsheid.
De wereld kent die niet.
Zoek de wijsheid niet
in verre plaatsen,
zij staat voor de deur
van uw ziel en klopt.

Jacob Boehme

We zoeken Hem her en der
terwijl we Hem recht aankijken.
Aan Zijn zijde zittend vragen we:
"O Beminde, waar is de Beminde?"

Genoeg van dit soort vragen! -
Laat stilte je naar het merg
van het leven voeren.

Al je gepraat is waardeloos
Vergeleken met één fluistering
van de Beminde.

- Rumi -

Wat de Katharen voorleefden was de weg tot de ware wedergeboorte. In de oude mysteriën werd dit de tweede geboorte genoemd. Pas door de juiste kennis van de wijze waarop dit proces in het eigen lichaam door de Christuskracht voltrokken wordt, kan deze geboorte uit water en geest plaatsvinden.

Alle mysteriën der fundamentele religie cirkelen om dit grootse gebeuren van de wedergeboorte, waarvan Jezus eens tot Nicodemus zei: *'Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan. Wat uit het vlees geboren is, dat is vlees; en wat uit de Geest geboren is, dat is geest'*.

Deze wedergeboorte uit water en geest is een esoterische aanduiding voor de twee belangrijkste innerlijke graden van inwijding, in de mysteriën bekend als de water en vuurdoop.

Slechts wanneer onze persoonlijkheid dienstknecht wil zijn in het huis van God, de eigen lichaamstempel, kan het Koninkrijk Gods, door Jezus wel een vergeleken met een mosterdzaadje, tot een machtige boom uitgroeien. Wanneer wij de oude tempel van het afgescheiden bewustzijn in drie dagen, in drie fasen afbreken, zal de nieuwe tempel van het nieuwe bewustzijn verrijzen en de mens als een koning in de stad Gods, zijn eigen microkosmische stelsel regeren.

Dit is het proces van wedergeboorte die het Johannesbewustzijn voert tot het Christusbewustzijn.

Maar daarvoor moet zelfs het hoofd van Johannes geofferd worden. Alles immers wat niet volstrekt in het nieuwe bewustzijn thuishoort, zal vroeg of laat onthoofd worden.

De weg van de wedergeboorte kan zich uitsluitend voltrekken langs de mystieke weg van het kruis, dat ons de balk van de horizontale wereld toont, die door de verticale balk van de Geestkracht wordt doorkruist.

Onze lichaamstempel heeft de vorm van een kruis als wij de armen strekken. En midden in dit kruis, in het hart, is de Christuskracht aanwezig die de zeven rozen, de zeven rota's of chakra's in de mens weer tot nieuw leven kan brengen.

Pas als in het midden van het kruis deze Christuskracht kan bloeien en ons bloed kan zuiveren, waardoor onze lichaamstempel een voertuig wordt van het Licht, kunnen de rozen in de tot de vernieuwing gekomen mens gaan bloeien. Dan wordt het kruis tot een levensboom, die gevoed wordt door de vier paradijsrivieren, de vier heilige etherspijzen, het eeuwige manna of prana Gods dat zijn bron in het midden heeft. Het mysterie van het kruis is aldus het mysterie van de verlossing, de uiteindelijke losmaking van de stoffelijke wereld, gesymboliseerd in de kruisafname. [Copyright Marcel Messing]

Zij die zeggen :

'De Heer is eerst gestorven en toen opgestaan', die dwalen.

Want hij is eerst opgestaan en toen gestorven.

Als iemand zich niet eerst de opstanding verwerft, kan hij niet sterven.

Alleen als God in hem gaat leven, kan hij sterven.

Evangelie van Philippus

Hierin ligt het mysterie van werkelijke Menswording verborgen. Hierin 'spreekt' de Gnosis. Want zonder sterven naar het lager én hogere zelf kan de Ware Mens nooit opstaan "Hij moet wassen en ik minder worden" (Johannes de Doper)

Niet de fysieke dood voert de mens tot het Leven, maar het 'sterven' voor het sterven...

Zolang het in-eigen wezen gekoesterd wordt leeft hij in Dwaling, onwetend wat het betekent in Liefde herboren en door Liefde wedergeboren te zijn. Want slechts hierdoor wordt de Opstanding verworven. Daar waar de werkelijkheid is begrensd, het bewustzijn is verengd heerst het onware licht en huist de dood...

Deze schijn-identificatie die de natuurlijke mens is, is de grootste begoocheling...

"Het diepe geheim van Christus wordt nog steeds niet door de mensheid begrepen.

Uit God zijn wij geboren: ex Deo nascimur;

in Jezus sterven wij: in Jesu morimur;

door de Heilige Geest worden wij wedergeboren: per spiritum sanctum reviviscimus.

Wanneer wij, zoekers naar de geest, met een laatste snik ondergaan naar de natuur,

sterven in de eenzaamheid van het terugtrekkende ik,

komt de ziel in aanraking met de geest en wordt zij herboren in Christus. Dat is het geheim!" Z.W. Leene

(M)cirkelpunt

Himbal: Waarom vervolgt Shamadam onze meester, terwijl onze meester Shamadam liefheeft?

Mirdad: Shamadam vervolgt niet mij. Shamadam vervolgt Shamadam. Bekleed de blinden met een schijn van macht en zij zullen alle zienden de ogen uitrukken, zelfs de ogen van hen die zich inspannen om hen ziende te maken.

Laat een slaaf, al was het maar één dag, zijn gang gaan en hij zal de wereld tot een wereld van slaven maken. En de eersten die hij zou afranselen en in ketens slaan, zouden zij zijn die ingespannen werken om zijn invrijheidstelling te verkrijgen.

Alle wereldse macht, aan welke bron ook ontleend, is vals. Daarom rinkelt zij met de sporen en zwaait zij het zwaard en rijdt zij met luidruchtig vertoon van praal en met schitterend ceremonieel, opdat maar niemand het zal wagen haar in het valse hart te zien. Zij vestigt haar wankele troon op geweren en op lanssen. Zij decoreert haar door ijdelheid verleide ziel met vreesaanjagende amuletten en geestbezwerende emblemen, opdat de ogen van de nieuwsgierigen haar stakkerige armoe niet aanschouwen zullen.

Voor de mens die deze macht begeert uit te oefenen is zij zowel een blinddoek als een vloek. Zij wil zich tot elke prijs handhaven, zelfs tot de vreselijke prijs van de vernietiging van die mens zelf, en van hen die haar gezag aanvaardden en evenzo van degenen die haar weerstaan.

Ten gevolge van hun machtsbegeerte verkeren de mensen in een voortdurende staat van opwinding. Zij die in machtsposities staan strijden onophoudelijk om ze te behouden. Zij die niet in machtsposities staan strijden onophoudelijk om ze te ontrukken aan hen die ze innemen. Intussen wordt de mens, de God in windsels, onder voeten en hoeven vertrappt en blijft onopgemerkt, onverzorgd en onbemind op het slagveld achter.

Zo verwoed is de strijd en zo bloedbezeten zijn de strijders, dat er niemand stil wil staan om het geverfde masker van de valse bruid af te rukken en haar monsterlijke lelijkheid voor allen zichtbaar te maken.

Wees overtuigd, O monniken, dat geen enkele macht ook maar enige waarde heeft, behalve de macht van heilig inzicht die van onschatbare waarde is. Geen offer is daartoe te groot. Zo u haar ooit bereikt, zult u haar tot het einde der tijden behouden. Het zal uw woorden met meer kracht laden dan alle legers ter wereld ooit kunnen opbrengen, en het zal uw daden meer zegen brengen dan alle wereldse machtsdragers samen ooit zullen dromen aan de wereld te kunnen brengen. Want inzicht is zijn eigen schild; zijn sterke arm is liefde. Het vervolgt noch tiranniseert, maar

valt als dauw op de dorre harten van de mensen, en hen die het afwijzen zegent het niet minder dan hen die het indrinken. Zo zeker is het van zijn innerlijke kracht dat het niet tot uiterlijk geweld zijn toevlucht neemt. Zo onbevreesd is het dat het het gebruik van vrees als wapen om zich aan iemand op te dringen verwerpt.

De wereld is arm, O zo arm, aan inzicht. Daarom zoekt zij haar armoede te verbergen achter de sluiers van valse macht. Valse macht sluit verdedigende en aanvallende verbonden met valse kracht. Beide bedienen zich van vrees. En vrees vernietigt ze beide.

Is het niet altijd zo geweest dat de zwakken zich verbonden om hun zwakte te beschermen? Aldus gaan wereldse macht en wereldse brute kracht hand in hand onder de zweepslag van vrees, en betalen ze aan onwetendheid hun dagelijkse schatting in oorlogen, bloed en tranen.

En onwetendheid glimlacht welwillend tot allen en zegt: «Goed gedaan!»

«Goed gedaan!» zei Shamadam ook tot Shamadam toen hij Mirdad in de afgrond geworpen had. Maar het kwam niet in hem op dat hij, door mij in de afgrond te werpen, zichzelf daarin geworpen had en niet mij. De afgrond kan een Mirdad niet vasthouden, maar een Shamadam moet lang met grote inspanning zwoegen om tegen zijn donkere, glibberige muren omhoog te klauteren.

Alle wereldse macht is een goedkoop sieraad. Laten zij zich ermee vermaken wier inzicht nog in de kinderschoenen staat. U moet zich aan niemand opdringen, want wat met geweld wordt opgedrongen, wordt vroeg of laat met geweld weer afgeworpen.

Zoek geen macht over het leven van mensen; daarover is de Alwil meester. Zoek ook geen macht over de goederen van mensen, want de mensen zijn aan hun goederen evenzeer geketend als aan hun leven en zij wantrouwen en haten hen die zich met hun ketens bemoeien. Doch zoek door liefde en inzicht een weg in de harten van de mensen. Eenmaal daarin een plaats gevonden hebbend, kunt u des te beter werken om de mensen van hun ketens los te maken. Uw hand zal worden geleid door liefde, terwijl inzicht uw lantaarndrager zal zijn.

Uit het boek Mirdad, hfst XXVII
Mikhail Naimy

Macht sprak tot de wereld:

"Gij zijt mijn".

De wereld hield haar gevangen op haar troon.

Liefde sprak tot de wereld:

"Ik ben de Uwe".

De wereld gaf haar de vrije beschikking over haar huis".

Rabindranath Tagore, India.

Het doodgezwegen Woord is opgestaan uit de dood, de dood van knechting en slavernij.
De rots van zwijgen is gekleefd, huilt zeeën van leed nu bijeen.
Oude schulden worden weggespoeld. De rots van Waarheid begint te spreken; om water van Liefde te doen stromen is geen staf nodig die op de rots geslagen wordt.
De rots van Waarheid vermenigvuldigt zich overal, verschijnt overal, laat iedereen weten dat de Waarheid, alleen de Waarheid ons vrij zal maken.
De Waarheid zal ons leren wie en wat we werkelijk zijn: belichaming van Licht en Liefde.
Onvernietigbare zielenkracht.

De spirituele mens staat op.
Hij bouwt zijn innerlijk huis op de rots.
De rots van Waarheid, Licht en Liefde.
Hij heeft geen kerk, synagoge, kathedraal, moskee of tempel nodig; geen stenen wetten of oude geboden.
Hij leeft vanuit een hart van Liefde.
Het rotsgebergte der oude goden en leugens heeft hij doorzien.
Het beloofde land, los van ras, grenzen en godsdienst, heeft hij ontdekt in zichzelf.
Hij respecteert alle grote meesters van wijsheid, die zich voor de dharma inzetten op deze aarde, alle mystici en gnostici, die nimmer stenen gebouwen oprichtten op uiterlijke rotsen van waaruit een priesterschare regeerde van dominante mannen, die de vrouw in en buiten zichzelf onderdrukten en soms vermoordden.
De geest van Waarheid waait over alle landen en volken. De wolken van leugens zullen volledig oplossen.

Voor het bouwen van het innerlijk huis is geen bouwvergunning nodig.
Wie in zichzelf afdaald vindt het fundament, breekt het oude huis af en bouwt op de rots van Waarheid, Licht en Liefde het nieuwe.
Daar is geen plaats meer voor leugens of zelfzuchtige gedachten, die het oude huis binnenslopen door spleten of kieren. Om onszelf te leren kennen hoeven we ons uiterlijke huis niet te verlaten.
De wereld, ja, heel het AL, komt uit onszelf voort. Maar we vergaten dat, omdat we ons beperken tot een lichaamshuis met vijf beslagen ruiten, waardoor we slechts een gebroken wereld konden zien.

Laat de stormen maar komen, in ons wordt het stil.
Laat de regens maar komen, alle verlangens in ons spoelen weg. Wat komen moet komt.
Wijzelf zijn de grenzeloze van Waarheid, Licht en Liefde.
Transparant als de levensrivier die alles voedt zonder zelf gevoed te worden.
Wie of wat zou ons kunnen raken, wegspoelen, natmaken, verbranden?
De geest van Waarheid is opgestoken, waait naar alle windstreken. Brengt troost naar het noorden, wijsheid naar het oosten, mildheid naar het zuiden, innerlijke kennis naar het westen.
Een lentewind van Liefde zal de verdoolde mensen weer tot elkaar brengen.
Dieven zullen beseffen dat ze zichzelf bestalen.
Moordenaars dat ze iets in zichzelf hebben gedood.
Slachters van dieren, dat ze zichzelf hebben pijn gedaan.
De stenen wetten zullen slijten door rivieren van Liefde.
De mens zal ontdekken dat de ware kosmische wet is gegrift is in zijn hart, dat Liefde zijn essentie is.
De zwarte nacht zal voorbijtrekken als een schim, die, na zijn bloedig teken geschreven te hebben op de voordeuren der miljoenen, voorgoed zal oplossen in het licht van de nieuwe dageraad.
De machtige paukenslag van het einde van de samenkomende cycli heeft al geklonken.
Wij leven in de echo ervan, niet beseffend dat deze paukenslag tevens het taaie vlies doorboorde van al hetgeen ons scheidde van al wat is.
De laatste scène wordt nu door allen gespeeld, maar de einduitslag is bekend.
Licht zal zegevieren. Strijdend strijdt het niet. Onthullend verhult het zichzelf niet.

uit 'Het huis op de rots gebouwd'
(citaat uit inleiding)
Marcel Messing

Contact:
am.cirkelpunt@gmail.com

